

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Պոեմին

Պոե՛տ, դու հպարտ, սեզ արծվի նման,
Բարձրից մի՛ նայիր տրգետ ամբոխին.
Եվ կրծու երգով մի՛ ծաղրիր նորան,
Շանթեր մի՛ թափիր խղճուկի գրլխին:

Ինչո՞վ է, ասա՛, ամբոխն հանցավոր,
Որ խորթ են նորան քո հոգու ձայներ.
Դու վարդ ես երգում, պոե՛տ բախտավոր,
Երբ նորա կյանքին պատած են փշեր...

Ի՞նչ անե ամբոխն, ի՞նչպես հասկանա
Քո գողտրիկ տաղերն, երբ թներ առած,
Դու միշտ ապրում ես ամպերի վերա,
Կյանքից անշատված, եթեր վերացած...

Ամբոխը, պոե՛տ, զավակ է երկրի,
Լուսագուրկ զավակ, քրտնաթոր մշակ,
Նա միշտ կարո՛տ է կյանքի երգերի
Երգի՛ր նորան հաց և արդար վաստակ:

Երգի՛ր նորան լույս, բարիքներ ուսման,
Եղի՛ր ամբոխին ուսուցիչ-ընկեր.
Նստի՛ր նորա հետ մի ճաշի սեղան,

Շոշափի՛ր մոտից դու նորա վերքեր...

Ապրի՛ր նորա հետ, նորա տանջանքով,
Մի՛ գզվիր նորան ձեռքրդ պարզելու.
Դու ուժ ներշնչիր սորան քո երգով
Խավարի կապանքն անվա՛խ փշրելու...

Եվ տե՛ս, ո՛վ պոետ, քեզ այն ժամանակ
Որպիսի՛ սիրով կրսիրե ամբոխ.
Սե՛րն այդ կրհյուսե քեզ դափնե պսակ,
Սե՛րն այդ կրկանգնե քեզ հավերժ կոթող...